

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๘/๒๕๕๖

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๓/๒๕๕๖

วันที่ ๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

เรื่อง นายสุรทัศน์ หัสละเมียร (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๖๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๙ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๗๐ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ (๓) มาตรา ๕๙ มาตรา ๒๒๐ วรรคสอง และมาตรา ๒๒๒ วรรคสาม หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า นายสุรทัศน์ หัสละเมียร (ผู้ร้อง) เคยยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญขอให้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๖๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๙ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๗๐ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ (๓) มาตรา ๕๙ มาตรา ๒๒๐ วรรคสอง และมาตรา ๒๒๒ วรรคสาม หรือไม่ ตามคำร้องเรื่องพิจารณาที่ ต.๑๘/๒๕๕๕ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่ ๓๕/๒๕๕๕ ไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เนื่องจากคำร้องไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒

คดีนี้ ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยใหม่ โดยกล่าวอ้างว่า กรณีเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ แล้ว เนื่องจากผู้ร้องถูกละเมิดสิทธิในการเสนอเรื่องราวร้องทุกข์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕๙ ที่บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิเสนอเรื่องราวร้องทุกข์และได้รับ

- ๒ -

แจ้งผลการพิจารณาภายในเวลาอันรวดเร็ว” โดยผู้ร้องได้ร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมที่มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาด้านวินัยและการลงโทษผู้พิพากษาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๐ วรรคสอง โดยตรง แต่เรื่องราวร้องทุกข์ของผู้ร้องไม่เคยถูกนำเข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม เนื่องจากเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมอ้างว่ากรณีไม่มีมูล หรืออ้างว่าประธานศาลฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นการกล่าวหาที่เลื่อนลอย นอกจากนี้ผู้ร้องยังเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๖๘ วรรคหนึ่ง มาตรา ๖๙ วรรคหนึ่ง และ มาตรา ๗๐ วรรคสอง เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมกำหนดระเบียบคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวน พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งระเบียบดังกล่าวกำหนดไว้แต่เพียงว่า หากเรื่องร้องเรียนมีมูลให้ตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงเท่านั้น โดยไม่ได้ระบุว่า หากเรื่องยุติไปแล้วจะอยู่ในอำนาจของใคร เมื่อระเบียบซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายไม่ชอบหรือมีการละเมิดสิทธิของประชาชนตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ก็ย่อมแสดงว่าบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติที่ให้อำนาจคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมขัดต่อรัฐธรรมนูญด้วย และกรณีดังกล่าวผู้ร้องก็ไม่สามารถที่จะดำเนินคดีอาญากับเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมหรือประธานศาลฎีกาในฐานะละเว้นการปฏิบัติหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่โดยไม่สุจริตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ได้ กรณีทำให้เรื่องราวร้องเรียนดังกล่าวไปไม่ถึงผู้มีอำนาจพิจารณาลงโทษด้านวินัยด้วยเหตุนี้ จึงถือว่าผู้ร้องไม่สามารถใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

สำหรับข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ ที่กำหนดว่าคำร้องที่ยื่นต่อศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ต้องเป็นกรณีที่ ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ มาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) นั้น เป็นเพียงการตีความเท่านั้น นอกจากนี้ข้อกำหนดดังกล่าวก็มีใช้กฎหมายแต่อย่างใด การตีความของศาลรัฐธรรมนูญจึงไม่ถูกต้องตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ เพราะเป็นการตัดสิทธิของประชาชนในการที่จะยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ ทั้งที่ประชาชนได้ปฏิบัติตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ครบถ้วนแล้ว ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญรับคำร้องเรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๘/๒๕๕๕ ไว้พิจารณาวินิจฉัย เนื่องจากเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ แล้ว

- ๓ -

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง กำหนดว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๑๑ มาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) ของรัฐธรรมนูญ”

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ที่จะใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ใต้นั้น ต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนี้

(๑) ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้อันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) บุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ

(๓) ต้องเป็นกรณีที่บุคคลนั้นไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามคำร้องเป็นกรณีที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญหยิบยกเรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๘/๒๕๕๕ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้เคยพิจารณาและมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว ตามคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่ ๑๕/๒๕๕๕ ขึ้นมาพิจารณาใหม่ โดยกล่าวอ้างว่าคำร้องของผู้ร้องต้องด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ โดยครบถ้วนแล้ว ประกอบกับผู้ร้องไม่สามารถใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้ แต่เมื่อพิจารณาคำร้องปรากฏว่าไม่มีข้อเท็จจริงใดหรือ

- ๔ -

ประเด็นใดเป็นการเพิ่มเติมซึ่งจะมีผลทำให้คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในอันที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ และข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ ประกอบรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๕ ได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(คำสั่งที่ ๘/๒๕๕๖)

(Handwritten signature)

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(Handwritten signature)

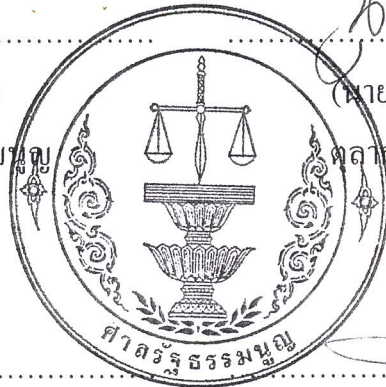
(นายเฉลิมพล ไชกอร์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(Handwritten signature)

(นายชัช ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(Handwritten signature)

(นายณรงค์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(Handwritten signature)

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(Handwritten signature)

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(Handwritten signature)

(นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ